

- Hola mare, com està el pare? –Hola Júlia, ara ha sortit el metge de l’habitació, hauries de venir, el pare no està bé. – Com? Però què ha dit? D’acord, ja vinc. – Si, vine. Per cert, felicitats. –Gràcies mare, vinc volant.

Que no ve aquest autobús? Ostres, no m’ha agradat el to de veu de la mare. Espero que...no...avui no! Avui és el meu aniversari! Segur que se’n sortirà. – Un bitllet senzill si us plau.

-Hola pare, com estàs? Pare? -Hola Júlia, molt content, avui és un dia molt important. – Què t’ha dit el metge? – L’operació no va anar bé, Júlia. Però no hi pensem, avui fas 18 anys! – I què pare? Què més t’ha dit? -Júlia, he pensat molt aquests dies, en tu, en la mare. Saps? Quan vas néixer, no teníem ni idea del que havíem de fer amb tu. Ens vam limitar a alimentar-te, acaronar-te. Vèiem que anaves aprenent coses. Parlàvem molt de tu. De com seria la teva vida. Parlàvem de com educar-te. Has triat ja la carrera que vols fer? Avui m’has de fer una promesa.

-Pare, per què dius tot això? – No és fàcil escollir, i ara ja no seré aquí per ajudar-te quan t’equivocis ni per ajudar-te a escollir. –Pare, no t’entenc. –Si Júlia, si que m’entens. Sóc jove, però saps, estic content amb la vida que he tingut. He triat tot el que he fet, m’adono que és més important com has viscut que morir vell. I jo, filla, he sigut feliç. –Parles com si.... -No sempre l’he encertat. És normal equivocar-se. Fins i tot és important equivocar-se. Tant de bo t’equivocis moltes vegades. Com jo. Però he fet el que he volgut. –Em tens impacient, què vols dir? –Ara no puc escollir, ja no tinc temps. Viure és això filla, escollir. –Pare m’estàs espantant. Deixa de dir aquestes coses si us plau. –El temps s’acaba. Aprofita el moment. Això és l’autèntic carpe diem. L’únic que puc fer ara per ajudar-te és que em facis la promesa que et demano. –De què es tracta pare? -Tinc un regal per tu. Promet-me que seràs lliure!